

nogu pjevač u crkvi, pjevač i svirač na orguljama. Nije se študio, pjevao je gdje su ga god zvali. Obvezatno je nosio sve naše solo dionice za bas i bariton. Mnogi su nam se nudili, ali mi nismo trebali nikoga drugoga, imali smo svog Matišu. To je bila njegova zona. I mi smo znali da Matiša druge stvari ne pjeva i da njemu treba rezervirati mjesto u crkvenoj glazbi. I Matiša je to osjećao i s time se složio pa je taj prekrasan njegov glas kojim ga je Bog obdario najviše dolazio do izražaja u pjevanju na slavu Božju. Matiša je pjevao lijepo jer je njegova pobožnost bila iskrena, jednostavna i dostojanstvena, kao i on sam. Bio je osim toga lijepa stasa, pjevao je osjećajno, zato su ga valjda i izabrali da pjeva pred Papom kad je posjetio Zagreb. Bili smo počašćeni kad je odlučio doći u Kolegij i s. Imakulata je tada rekla da je uvijek željela njegov glas u zboru, ali se bojala da je on za nas odviše velika zvijezda i da je njegov glas toliko snažan i sonorant, možda previše za naš mali zbor s mladenačkim glasovima. Nije bilo tako. Matišin se baršunasti duboki glas savršeno prilagodio zboru. Puno je toga pjevao s nama. Najviše je volio pjevati Lukačićeve motete *Quam pulchra es, Canite et psallite, Nos autem* i dr. Volio je pjevati i Charpentierov *Te Deum*, Bachov *Božićni i Uskršni oratorij*, te Stradellin *Pietà, Signore*. Na misama je obvezatno pjevao psalam. "Kad bismo ga molili da pjeva na misi, uvijek smo mu morali dati da pjeva psalam", sjeća se s. Imakulata. Bilo je tu bezbroj sitnih ali dojmljivih sola, kao primjerice nezaboravni redak iz Jeremijinih tužaljki na NEK-u.

Posebno mjesto u njegovim nastupima s Collegiumom pripada Odakovu psalmu *Svrši stopi moje*. Matišina interpretacija uvelike je pridonosila tome da svatko napeto, pažljivo sluša početni solo, otkrivajući u njemu Božju poruku upravo za sebe samoga. Treća nezaboravna Matišina rola u Kolegiju bila je rezervirana samo za nas i ponekoga gosta, iznimnog i časnog, koji bi sudjelovao na našim proslavama. To je nezaboravni Matišin *Konj Ridan*, romanca o starom kočijašu i njegovu konju Ridanu. Poriječkom iz panonskih ravnica, s malo primjesa ruskoga glazbenog šarma, bila je uvijek svježija i jednako potresna kao god bi je Matiša pjevao. Posljednji put su je kolegijevci čuli kad ju je Matiša pjevao na izričitu kardinalovu želju.

Matiša je imao i svojih ljudskih slabosti, kao uostalom i svaki čovjek. One nam nisu posebno smetale, gotovo bi se reklo da nam je po njima bio nekako bliži i draži. Svi su slutili da mu život baš nije bio previše naklonjen i samo su strepili kakva će mu biti starost. No Bog, kojemu je Matiša vjerovao i kojega je cijeli život slavio svojim glasom, vodio je njegove stope i završio njegov put. Tu ostajemo bez riječi u poštovanju i zahvalnosti što nam je Bog udijelio te je s nama bio sudionik ljepote.

Ljerka Jovanov

Sretan i blagoslovljen Uskrs svim pretplatnicima, suradnicima, prijateljima i dobrotvorima želi

Uredništvo i Uprava

IZ RADA INSTITUTA ZA CRKVENU GLAZBU »ALBE VIDA KOVIĆ« KBF

VRIJEME RADOSNOG IŠČEKIVANJA

Došašće. Iščekivanje i susret s Bogom. Zaustaviti se u razmatranju prije sv. mise, makar samo na trenutak, osloboditi se svagdašnjih briga i smireno stati pred Boga. Tako nam se otvara jedan od mogućih putova vječnoga spasenja i približava Božje obzorje.

To smo doživljavali 10. prosinca 1996. godine u crkvi sv. Katarine u Zagrebu na euharistijskom slavlju kojemu su bili nazočni brojni studenti-laici i nekoliko profesora KBF-a, a predvodio ga je i propovijedao mr. Ivan Šaško, profesor liturgike na KBF-u.

Mješoviti zbor Instituta za crkvenu glazbu "Albe Vidaković" započeo je euharistijsko slavlje skladbom A. Klobučara *Rosite nebesa*, a nastavio je *Hrvatskom misom* u čast bl. Augustina Kažotića M. Leščana. Otpjevao je i motet *Deposuit potentes* te koralni pripj. psalam *Dođi Gospodine Isuse* i popijevke *Padaj s neba* od J. Vallingera i *Raduj se grade Nazaret* (C.O.).

Kroz zvukove skladne harmonije pjevanja i potresno čitanje Izaije proroka (Iz 40, 1-11) sve je duboko odjekivalo u jednom smirenom i drugačijem vremenu. U Evanđelju koje smo čuli, te večeri je istaknuta čovjekova vrijednost i Očeva briga za svakoga pojedinog (Mt 18, 12-14). Patnja u noći tame ima svoj smisao. Taj smisao pruža radost i istinski duh zajedništva. A radost je temeljna značajka Došašća i sav je naš život, sva povijest čovječanstva veliko iščekivanje. "U Adventu prvi je Bog taj koji čeka, čeka da shvatimo kako smo planete koje imaju samo jedno sunce" (I. Šaško: iz propovijedi).

Hvala Bogu za taj susret, jer po njemu smo bliži i hvala svima koji su svojom molitvom i otvorenosću srca prihvatili i ponijeli u život poruku.

Trebala bi nam češća ovakva, pretežno studentska, euharistijska slavlja, predvođena *Institutom za crkvenu glazbu*, u kojima bismo se mi, studenti, okupili oko stola Gospodnjeg i pjevali mu pjesme hvale i slave. Nije li i to jedna od misija *Instituta za crkvenu glazbu*?

s. Vesna Babić

NA LJUBAV MOŽE SE ODGOVORITI SAMO LJUBAVLJU

(GLAZBA UZ BLAGDAN BOŽIĆA NA ICG-U)

Božić - blagdan radosti, čestitanja. Blagdan darivanja. Ta "Sin nam je darovan", veli Izaija. A na ljubav može se odgovoriti samo ljubavlju.

Ispunjen radošću i zahvalnošću zbog Božjeg sebedarja čovjek je "izazvan" uzvratiti, a kako drugačije nego bratu, čovjeku. Svatko prema primljenu daru trsi se dati ono najbolje, najljepše.

Glazbenici sigurno vjeruju ono što Tagore reče: "Znam da samo kao pjevač mogu stati pred Tebe", i u pjesmi i zvicima glazbala daruju sebe.